

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IV / Číslo 6

červen 1999

Cena : 8 Kč

Slavnost Sv. Petra a Pavla 29. června:

Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi. (Mt 16, 18–19)

Z obsahu:

Setkání jáhnů
ve Vratislavicích

STRANA 4

Benešov a Kosovo

STRANA 7

Západ diecéze ožívá
— fara v Boči

STRANA 8–9

Bohoslovec Martin
Davídek

STRANA 10

Biskupské
gymnázium
ve Varnsdorfu

STRANA 12

Marie z Narazeta

STRANA 13

Orelské sportovní soutěže

Termín 27.–30. 8. 1999 v Přepěřích u Turnova.

Počítá se s různými sportovními disciplínami a soutěžemi: atletika, míčové hry, plavání, stolní tenis, šachy, cyklistika, střelba ze vzduchovky... podle věkových kategorií.

Zájemce prosíme o zaslání přihlášek na adresu:

Vít Jůza, 407 44 Chřibská 9 (tel: 0413/381503)

V přihlášce uveďte: Jméno a příjmení rodné číslo adresu (příp. s telefonem)

Případně pozdější přihlášky (odeslané po 10 srpnu) pošlete na adresu:

Orel 512 61 Přepěře

Na místo je možný příjezd i den předem či odjezd až 31. 8.

Prázdniny: Chřibská

Orelská jednota Chřibská ve spolupráci s jednotami Přepěře a Turnov pořádá několik prázdninových pobytů pro děti a mládež, na které se tímto dovolujeme pozvat i případné zajemce z ostatních koutů republiky (nebo i odjinud, ale znalost češtiny je podmínkou).

Jedná se o termíny:

1.–12.7.1999 v Chřibské pro děvčata od 11 let

1.–12.7.1999 v Přepěřích u Turnova pro děti do 11 let

22.7.–2.8.1999 v Chřibské pro chlapce od 11 let

2.–15.8.1999 v Chřibské pro děti do 11 let

15.–26.8.1999 v Přepěřích pro děti od 11 let

Příjezd vždy první den večer a odjezd poslední den dopoledne. Program sportovní a rekreační. Počítá se i se společnou modlitbou a účastí na bohoslužbách v přiměřeném rozsahu. Ubytování na katolic-

kých farách ve vlastních spacácích účastníků. Nechceme jiným konkurovat v luxusu, ale v tom, že chceme umožnit účast všem.

Nezajišťujeme žádné pojištění. Účastnické příspěvky podle možností účastníků. Předpokládané náklady na jeden turnus: 1500 Kč na osobu. Přihlášky s uvedením jména, příjmení, rodného čísla, adresy, telefonu a akce, na kterou se přihlašují a podpisem zákonného zástupce pošlejte co nejdříve na adresu:

Vít Jůza 40744 Chřibská 9 tel: 0413/381503

Pobyt se zaměřením na obnovu křesťanského života

Pořádá Jednota Orel — Chřibská v termínu 12.–22.7.1999.

V programu se počítá s 18 besedami o různých tématech křesťanského života, s různými formami modlitby, s účastí na mši sv. a svatou zpovědí. Za podstatnou část programu se považuje jak činnost sportovní, tak i pracovní (oboje okolo 6 hod. denně). Počítáme s účastí osob ve věku 12.–40 let: není nutno přesně dodržet. Ubytování na faře s vlastními spacáky. Fara není žádný interhotel, ale po obnově elektroinstalace a vodovodu, zavedení sprch a nového sociálního zařízení to už není to, co bývalo...

Přihlášky s uvedením jména a příjmení, rodného čísla, adresy s případným telefonem a vlastním podpisem (do věku 15 let s podpisem zákonného zástupce) pošlejte na adresu: **Vít Jůza, 407 44 Chřibská 9 tel: 0413/381503**

Prázdniny: Přepěře u Turnova

Prázdninové teologické kurzy pro mládež:

Na faře v Přepěřích u Turnova — v termínech:

18.7.–25.7.1999 a 8.8.–15.8.1999. Pořádá křesťanská organizace Orel

Tyto kurzy jsou určeny především pro středoškoláky a vysokoškoláky z celé naší vlasti. Jejich cílem je přiblížit mladým lidem soudobé učení katolické církve, naučit je hájit svoji víru v dnešním světě a nalézat smysl svého života. Součástí pobytu jsou také výlety, táboračky, rozhovory s hosty a jedno malé překvapení.

Cena pro jednotlivce je 400 Kč.

S sebou je nutno si vzít: spacák, karimatku, Bibli (breviář?), psací pomůcky...

Přihlásit se můžete do konce června na adrese:

Radek Jurnečka Řím. katol. farní úřad 51261 Přepěře 10 tel: 0436/312030

Prázdniny: farnost Boč

Nabídka "pracovních prázdnin" na této faře je uvedena na str.9 tohoto čísla pod názvem "...a ještě pozvání". Zde se dočtete všechny podrobnosti o pobytu i o Boči samotné.

Slovo zastupujícího šéfredaktora

Červnové číslo vás, pravidelné čtenáře, poněkud překvapí. Nenajdete v něm téměř žádný z pravidelných seriálů, které jste znali. Důvod je prostý: témata už došla. Mnohem více zde najdete zpráv, a to z celé diecéze. Příčina je také velmi prostá: rozrostla se nám redakční rada, a to především o spolupracovníky, kteří bydlí v oblastech, kde nikdo z redakce nebyl nebo pro Zdislava nepracoval. Takto tedy máme nového redaktora v děčínském, krušnohorském a libereckém vikariátu. Stále však ještě zůstávají „neobsazené“ oblasti Lounska a Žatecka, Turnovska a další. Tam jsme většinou odkázáni jen na občasné dopisy těch, kteří se nebojí něco napsat. Není však všem dnům konec a dá-li Pán, redakce na sobě bude po prázdninách dále pracovat. Mám ale jednu aktuální výzvu. O prázdninách se jistě ve vašich farnostech bude lecos dít. Pokud chcete někoho — děti, mládež, rodiny nebo jiné křesťany na některou z vašich akcí pozvat, pošlete nejpozději do 20. 6. nabídku do redakce. Prázdninové číslo vyjde první neděli v červenci.

Váš P. Michal

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý, Jan Macek

Jazyková úprava tohoto čísla: redakce

Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce — roční předplatné 125 Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník IV., číslo 6

Datum vydání: 13.6.1999

(uzávěrka příštího čísla 10.5.1999)

Cena jednoho čísla: 8 Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v červnu

Narozeniny

- 2. 6. Jan Horníček (jáhen) — 64 let
- 3. 6. Jan Burian — 52 let
- 11. 6. Alexej Baláz — 56 let
- 16. 6. Rudolf Zimandl — 80 let
- 16. 6. Jiří Voleský — 34 let
- 18. 6. Josef Piroh — 54 let
- 20. 6. Miloš Raban — 51 let
- 23. 6. Jan Hrubý (jáhen) — 54 let
- 23. 6. Rudolf Repka — 27 let
- 25. 6. Pavel Procházka — 43 let
- 27. 6. Štefan Bednár — 36 let
- 29. 6. Jan Jucha MS — 34 let
- 30. 6. Viliam Matějka — 38 let

Výročí svěcení

Vzhledem k tomu, že v červnu má výročí svěcení více než 80 kněží a jáhnů a tudíž bychom na někoho jistě zapomněli, gratuluje redakce všem jubilantům takto najednou.

Duchovní slovo

Augustin Bartoloměj,

3 milosrdcnstwj Božjho, a 3 milosti stolice apoštolské
biskup Litoměřický,

Všem věřejcjm biskupstwj Nasseho pastýřské pozdravenj a požehnanj!

Mimo mnohé jiné slavnosti, které naše svatá katolická církev světí, jest také Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Je to slavnost nesmírného milování a slitování Syna Božího, z jehož plnosti jsme všichni přijali, a to milost za milostí (J1, 16). On je ten, který sám sebe samého vydal na smrt kříže, aby každý z nás měl život věčný. Jenom v Ném můžeme dojít věčné blaženosti.

Abychom tedy na tuto nevyslovitelnou lásku božského Učitele, Spasitele a Prostředníka tím spíše pamatovali a ji sobě rozjímal, ustanovila naše svatá církev zvláštní pobožnosti. Již dávno mnozí z těch, kteréž nyní za svaté ctíme, puzení láskou Kristovou a osvětlení světlem shůry, umínili si sobě, že mezi pravověrné křesťany vnesou takovou pobožnost, která by vědomí lásky ke Kristu neustále oživovala a jen slova: „Ježíši, Lásko naše“ stále opakovala. Aby pak tuto pobožnost učinili lidskému srdci milejší a dražší, začali ji nazývat „Pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu“. A opravdu, Srdce Ježíšovo nemůže jinak, než srdce všech lidí ohněm své lásky zapalovati. Neboť „*oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul*“ (Lk 12, 49). A tento oheň je tím ohněm lásky, kterou k Němu máme mít uprostřed pokušení, nebezpečství, soužení a bojů zdejšího života. Tam nás má zapálit plamen tichého, pokorného, milosrdného a laskavého Srdce Ježíše Krista, ve kterém nám Nebeský Otec dal všechny „věci“ potřebné ke spáse (Řím 8, 32).

A opravdu, nebylo tomu nikdy jinak. Plamen této utěšené zbožnosti zanítil mnohá lidská srdce k milování Syna Božího, který mezi námi v Nejsvětější svátosti ráčí přebývat. A opravdu veliký, převeliký je zástup těch svatých, kteří byli ctiteli Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. V tomto ohledu se zvláště vyznamenala bohabojná panna Maria Margareta Alacoque, která okolo roku 1675 byla zvláštním zjevením od Pána Ježíše povzbuzena, aby tuto pobožnost ve veřejnou známost uvedla.

Konečně i svatá církev, která, jak praví svatý Bernard „vždycky hledí ke svému Pánu“, potvrdila tuto pobožnost svou božskou pečeti a otevřela poklad milostí, kterých jí Pán světil. Římský papežové ustanovili totiž obzvláštní slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova po všem světě na pátek v oktávu Božího Těla.

Poněvadž pak ouřad Náš biskupský od Nás žádá, abychom pravou zbožnost a účinnou lásku k Pánu našemu Ježíši Kristu v duchu svaté církve v srdcích všech nám svěřeným oveček pěstovali a posilovali: tedy jsme uzavřeli nadřčenou slavnost v Naší litoměřické biskupské osadě zavéstí...

Napomínáme tedy v Pánu všechny věřící naší biskupské osady, aby ve jmenovaný den (pátek po Božím Těle), pokud jim domácí práce a zaměstnání dovoluje, se do chrámu Páně vydali, a tam po mši svaté pobožnosti k Nejsvětějšímu Srdci přítomni byli. Ty pak, kteří buď pro domácí práce nebo nemoc kostel navštívit nemohou, napomínáme, aby tuto pobožnost doma nábožně vykonali. Dále vás, rozmilí v Kristu prosíme, abyste horlivými ctiteli Božského srdce byli a duchovními pastýři vedenou pobožnost si stále více oblivovali.

Sám Kristus Pán, božský pastýř vašich duší, volá vás k sobě...

Augustin Bartoloměj,
Biskup.

Pan biskup Augustin Hille působil v naší diecézi v polovině minulého století. Jako dnešní duchovní slovo jsem zkrátil a mírně jazykově upravil jeho pastýřský list ze 13. května 1841. Podobných pastýřských listů vydal na duchovní témata i aktuality své doby značnou řádku a věřím, že se k nim i k jeho osobnosti samotné dostaneme na stránkách tohoto časopisu více. Pan biskup Augustin zemřel v roce 1865 v pověsti svatosti.

Setkání jáhnů ve Vratislavicích nad Nisou

Již potřetí se setkali stálí jáhni a čekatelé na jáhenství na faře ve Vratislavicích a využili pohostinství tamějšího farního společenství. Někteří přijeli již v pátek 30. 4., většina ale až v sobotu 1. 5.: převážná část byla doprovázena manželkami. Otec Bernard Římský OFM se zamýšlel nad životem a posláním jáhna na základě Kristových slov: *Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás a: Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil.* Mezi přítomné přišel i otec biskup, který byl ale v nutné záležitosti odvolán a tak se nemohl s námi zúčastnit mše svaté. Po informaci dr. Horníčka o setkání zástupců jáhnů české a moravské církevní provincie v dubnu 1999 v Želivě se rozvinula debata, do níž se zapojili všichni přítomní. Diskutovalo se i o předložených materiálech: Služebním řádu

pro stálé jáhny v moravské církevní provincii a o Výtahu z nových vatikánských dokumentů o jáhněch z února 1998. Většina přítomných se shodla na tom, že po příkladu jiných diecézí bychom se měli častěji scházet a že bychom měli mít nějakého kněze — spirituála. Po této podnětné debatě násle-

dovala přednáška s mariánskou tematikou jáhna Chmelaře, jejímž obsahem byla historie loretánských litaní. Je třeba poděkovat jáhnu Vaňkovi, který toto setkání zorganizoval a rovněž i farnímu společenství za pohostinnost, s kterou nás přijalo. Je ale velká škoda, že se tohoto setkání nezúčastnili všichni stálí jáhni z naší diecéze. -mac-

Ekumena 99

Festival pěveckých sborů na Biskupském gymnáziu v Bohosudově má již pětiletou tradici. 17. listopadu se do školní kaple sjíždějí sbory studentské, 8. května pak sbory dospělých — a v obou případech jde o důstojnou poctu těmto významným dnům.

Na letošní EKUMENĚ se představilo devět sborů. Všechny, ač amatérské, mají vysokou úroveň. To však snad ani není tak postatné. Smysl festivalu vystihl jeho moderátor, redaktor Českého rozhlasu Pavel Ryjáček: „V dnešní době, kdy vládne všeobecný pocit, že lidé jen válčí, kradou a podvádějí, se my zde můžeme přesvědčit, že tomu tak není. Lidé se tady přátelsky setkávají, radostně se vítají, společně zpívají a vzájemně si naslouchají.“ Ano, to je důležité — na festivalu se už tradičně vytváří křesťanské společenství plné porozumění.

Během festivalu zněly skladby různých žánrů — od barokních skladeb až po spirituály a country — zpívané česky, la-

tinsky i anglicky, ale mluva hudby byla sjednocující.

Mimořádně významný je i prvek ekumenismu, vystupovaly totiž sbory různých církví. Ten vyvrcholil i v závěrečné ekumenické bohoslužbě, kterou stejně jako celý festival zahájil biskup litoměřický, Mons. ThDr. Josef Koukl.

Vlídna atmosféra vládla i při neformálních besedách u kávy či na společném obědě. Mezi sboristy zavítali významní hosté: senátor Dr. Ing. Jaroslav Musial, poslanec Pavel Tollner a ředitel Školského úřadu v Ústí nad Labem Mgr. Jan Žák.

Počasi festivalu nepřálo, ale déšť vůbec nevadil. Jak řekl sympatický moderátor — venku slunce nebylo, o to více ho bylo v srdcích všech zúčastněných.

Radost a slunce v srdci mohla mít i sbormistryně hostitelského sboru Audite silete, paní Vlasta Holíková, neúnavná organizátorka festivalů, podle níž dal moderující festivalu alternativní název VLASTA-FEST.

BGB

Čtvrtý král v Bohosudově

Divadelní soubor BALANC a pěvecký sbor IUVENES — oba působí na Biskupském gymnáziu Bohosudov — uvedly dramaturgii staroněmecké Legendy o čtvrtém králi a pašijový příběh zhudebněný mladým pražským skladatelem Karlem Loulou.

V dramaticky a hudebně zpracovaném poselství o oběti a hledání smyslu života se představilo 50 studentů Biskupského gymnázia. Ve velmi obtížných pěveckých a dramatických partech všichni obstáli výborně. Atmosféra na jevišti i v hledišti byla pospolitá, příjemná. Studenti viděli své kolegy náhle jinak. Byli překvapeni a nadšeni spolužáky v rolích Ježíše Krista, Pi-

láta, čtvrtého krále... Dojem z představení byl umocněn nápaditým výtvarným pojetím i kostýmy. Kdosi napsal souborům na jejich nástěnce: Oslovili jste nás, okouzlili jste nás, dojali jste nás — díky.

Činnost obou souborů je i v tomto školním roce bohatá! S velkým úspěchem u studentského publika i veřejnosti se setkala nastudovaná dramaturgická povídka Charlese Dickensse vánoční koleda. 9. května vystoupili studenti s komponovaným dramatickým pásmem věnovaným Svátku matek. 20. června se může publikum těšit na pohádku Byl jeden dluh, kterou zpracoval Alexander Kolmgsmark na motivy nezbedných pohá-

dek Josefa Lady.

Dramatický soubor BALANC vede Mgr. Karin Jelénová a pěvecký sbor IUVENES Mgr. Květa Strejcová. Jim patří díky za obětavou práci se studenty a všem pak za krásné zážitky.

BGB

Proglas se skutečně chystá na Ještěd

frekvenci 97,9 Mhz. Mezi přítomnými probíhala čilá výměna informací na jedné straně o vysílání (například, že 40 % vysílacího času Proglasu tvoří mluvené slovo a že na pokrytí nákladů na vysílání potřebuje získat asi 4000 stálých posluchačů), na druhé straně o aktivitách a osobnostech našeho kraje. Pracovníci Proglasu projeví velký zájem o získání laiků-zpravodajů, kteří by mohli zásobovat redakci novinami ze svých farností a sborů. **Vysílání Proglasu bude zahájeno 30. července.**

-mac-

Barvičova 85, 602 00 Brno, tel.: 05-4321 7241, fax: 05-4321 7245

Brno 107,5 FM Praděd 93,3 FM

Svatý Hostýn 90,6 FM

Ve středu 14. dubna se v Liberci setkali zástupci církvi na Liberecku s pracovníky Rádia Proglas, kteří „mapovali terén“ před blížícím se zahájením vysílání z Ještědu na

Kněžské svěcení v Ústí nad Labem

Předposlední týden v dubnu jsme věnovali ve svých farnostech modlitbám za povolání ke kněžství a zasvěcenému životu. Vyvrcholením tohoto týdne modliteb se v naší diecézi stalo kněžské svěcení v Ústí nad Labem v sobotu 24. dubna. Toho dne v arciděkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie přijal z rukou našeho otce biskupa Mons. ThDr. Josefa Koukla kněžské svěcení jáhen Jan Pobuda.

Takovou událost naše krajské město již delší dobu nepamatuje. Svědčil o tom i přeplněný chrám a to tentokrát především skutečně věřícími. Obřadu svěcení se zúčastnil generální vikář diecéze Mons. Karel Havelka, biskupský vikář pro školství kanovník Mons. Milan Bezděk a řada dalších významných osobností. V neposlední řadě třeba připomenout i otce jezuitu z Bohosudova, odkud svěcenec pochází. O významu události nejen pro krajské město, ale i pro diecézi vypovídá i účast osmnácti katolických kněží. Chrámový sbor a aktivní zbožná účast věřících přispěly k tomu, že impozantní prostor gotického chrámu, v poslední době vzorně renovovaného a zářícího čistotou, se stal vskutku důstojným místem tohoto významného obřadu.

Svěcenec jáhna Jana Pobudu představil světiteli ústecký

arciděkan P. Antonín Sporer, který svěcenec ke kněžské službě doporučil otci biskupovi. Poté, co svěcenec znovu veřejně potvrdil svou připravenost ke kněžské službě, přistupuje před svého světitele, vkládá sepjaté ruce do jeho dlaní a slibuje mu jako svému ordináři úctu a poslušnost do koce svého života. „Ať Bůh dovrší dobré dílo, které v tobě započal“, říká otec biskup. K tomu všichni přítomní vyprošují svěcenci, ležícímu v pokoře na tváři před obětním stolem, milost Boží modlitbou litaní ke všem svatým.

Knězem se svěcenec stává vkládáním rukou a konsekrační modlitbou biskupovou. Poté co biskup položil své ruce na jeho hlavu, vkládají na svěcenecovu hlavu své ruce i všichni přítomní kněží. S rozepjatými rukama pronáší nad svěcenecem otec biskup slova konsekrační modlitby. Je velmi krásná jak svým obsahem, tak formou. Je v ní také obsažena prosba o trvalou ochranu novokněze Duchem svatým pro jeho těžkou a náročnou službu Božímu lidu. Vložením biskupových rukou a konsekrační modlitbou se stává Jan Pobuda knězem katolické církve.

Součástí obřadu kněžského svěcení jsou i některé starobylé obřady, mající svou hlubokou symboliku. Přítomní kněží upravují novoknězi štolu (až dosud ji měl na ramenu já-

henským způsobem) a oblečou ho do kněžského roucha. Novokněz přistupuje k biskupovi a ten mu maže dlaně svatým křížem na znamení toho, že má žehnat křesťanskému lidu a slavit uprostřed něho eucharistickou obětí. Po pomazání křížem vkládá světitel novoknězi do rukou patenu a kalich a obřad svěcení uzavírá políbením pokoje.

Dále probíhaly obřady mše sv. tak, jak je všichni důvěrně známe. Společně s otcem biskupem celebroidali mši sv. kněz Jan Pobuda a generální vikář Mons. K. Havelka.

Závěrem mše sv. jsme všichni přijali hned dvojí požehnání. Slavné požehnání od našeho diecézního biskupa Josefa a novokněžské požehnání od P. Jana Pobudy, nového farního vikáře v Ústí nad Labem.

Víme všichni, že týdnem modliteb za kněžská povolání pro nás věřící tato povinnost nekončí, že nejde o žádnou jednorázovou „akci“. Ale právě tuto velikonoční dobu si více uvědomujeme to, že máme společně nést starost a péči o dostatek kněží, že se jim máme snažit všestranně v jejich náročném poslání pomáhat. A uvědomujeme si také, že je to zvláštní milost a vyznamenání pro celou rodinu, když právě z ní povolá Bůh syna ke svátostnému kněžství.

-vr-

Spolek přátel kláštera Osek

pořádá v letošním létě tyto koncerty:

20. června: Pěvecký sbor Frauenstein-Burkersdorf

4. července: Závěrečný koncert Sasko-českého hudebního festivalu — Mládežnický sbor Drážďanské filharmonie a Virtuosi di Praga: J.A. Hasse — Te Deum, Samuel Barber — Adagio for Strings, J.S. Bach — Magnificat. Koncert diriguje U. Backofen.

1. srpna: Varhanní a pěvecký koncert — J. Pokorná a soprán.

-red-

Diecézní turnaj ve fotbale

Počasí příliš nepřálo druhou květnovou sobotu již 6. ročníku Diecézního turnaje v kopané. Neopakovala se ale situace z loňského roku, kdy účastníci museli vzít za vděk tělocvičnou střední pedagogické školy a v zájmu regulérnosti (někteří neměli vhodnou obuv) hrát naboso. Turnaj mohl být po rozlosování zahájen na dvou travnatých hřištích. Sjelo se třináct družstev, čímž byl o jedno překo-

nán dosavadní rekord. Úrovní klání neškodila ani neúčast obháje prvenství, mužstva Antiochie, přijelo totiž několik nových kvalitních týmů. Jejich složení bylo velmi pestré, vždyť se do Litoměřic sjely z mnoha koutů diecéze — od Chomutova až po Chřibskou. Právě odsud přijely tři týmy, jeden z nich dokonce romský.

Turnaj byl rozehrán ve čtyřech skupinách, z nichž první a

druzí postupovali do dalších, tentokrát semifinálových skupin, a podle pořadí v nich hráli finále či utkání o třetí místo. Obě tato nejdůležitější utkání skončila remízou a o vítězství musely rozhodnout penalty. Díky nim to dopadlo takto:

1. **Senioři**
2. **Březňák Trmice**
3. **Teplice**
4. **Orel Paegas Chomutov**

Vyhlášení výsledků proběhlo ihned po skončení turnaje v katedrále svatého Štěpána.

Všichni jsme jistě přivítali setkání nás fotbaluchtivé mládeže (nedá se totiž říci kluků, protože v každém družstvu musela být alespoň jedna dívka) i to, že jsme mohli hrát v duchu fair-play, což dnes mezi nekřesťany není příliš obvyklé. Tempo zápasů bylo vysoké, místy i díky vzájemnému hecování. Děkujeme organizátorům z Diecézního centra pro mládež a těšíme se na květen A.D. 2000 na sedmý ročník tohoto turnaje.

Jan Šobáň

Základní katolická škola

Školáci se učili rodičovství

Na netradiční formu výuky rodinné výchovy přivedl paní učitelku Bobkovou ze Základní katolické školy (na fotografii) televizní pořad Ego. Pořádala se jí přesvědčit žáky sedmé třídy, a to jak děvčata, tak i chlapce, aby si pořídili panenku, o kterou se budou v průběhu celého týdne starat.

Zpočátku se sice objevovaly rozpaky i stud, ale když se ve třídě první "miminko" objevilo, přidala se zakrátko celá třída. Tématem hovorů o přestávkách se stalo krmení, koupání a vůbec všechno, co s malým děťátkem souvisí. Chování dvanácti a třináctiletých žáků se v době jejich „rodičovství“ změnilo. Všichni zněžněli, všiml si „svých“ dětí a celkově se vžívali do rodičovských rolí.

Smyslem tohoto experimentu bylo také rozvinutí komunikace mezi dětmi a rodiči. Malé „dítě“ bylo v rodinách dobrým tématem k hovoru, a tak si rodiče zavzpomínali na dobu narození svých dětí a hovořili s nimi o ní.

Zajímavé postřehy, které si děti v průběhu experimentu zapisovali do notýsků, se stnou lepším základem pro život, než kdyby jim je jejich paní učitelka jen nadiktovala. Podobné experimenty začaly podnikat i další jablonecké ško-

ly, k nelibosti sedmáků z Katolické školy. Jejich prvenství jim však nikdo nevezme.

A jak prožívali pokus žáci, kteří se jej účastnili?

Jak jsme se starali o mimina

Když nám paní učitelka oznámila, že budeme v týdnu od 14. do 21. dubna nosit hadrová mimina, většina z nás si říkala co je to za blbost, ale postupem času jsme se začali všichni těšit.

Ve středu 14. dubna jsme přinesli naše mimina do školy. Vzájemně jsme si je prohlíželi a obdivovali. Největší pozornost upoutala mimina, která měla něco zvláštního – jako třeba místo pusy díрку, do které se dal zastrčit dudlík a podobně.

Miminka jsme s sebou museli brát všude, i na zájmové kroužky nebo do města. Nejdříve se na nás mnoho lidí dívalo divně, ale po uveřejnění našeho pokusu v jablonecké televizi se většinou usmívali.

Po týdně jsme si do školy vzali miminka naposledy a následujících několik dní jsme si připadali bez miminka, jako bychom si něco zapomněli.

Šimona Chloubová

Na fotografii jsou „maminčky“ při oslavě Svátku matek

Z deníčků maminek

Středa 14. 4.:

Barbora: Ráno jsem vezla mimino do školy v tašce, protože se mělo narodit až o Rodince. Ve škole už byla spousta jiných mimin a tak se všechny brzy spřátelily. Můj mrňous se jmenuje Barborka a je tak trochu přerostlé mimčo, měří totiž 65 cm. Když jsem jela domů autobusem, všichni na mě zírali, jako bych si to mimino vymyslela já...

Karolína: Naše děťátka přišla tento den natočit televize. Když jsem šla na balet, potkala jsem tři kluky, kteří se mi smáli. Na baletě se na nás Karolínka dívala a byla hodná...

Čtvrtek 15. 4.:

Karolína: ...Když jsme přišly do obchodu, paní prodavačka se nás lekla. Cestou na autobus už mě z Káji bolela ruka. V autobuse jsem potkala paní, kterou jsem znala, a ta se mě ptala, jak dlouho je máme nosit. Řekla jsem jí, že týden, a

byla jsem ráda, protože byla snad první, která se na mně moc divně nedívala.

Pátek 16. 4.:

Barbora: ...V autobuse jsem slyšela několik holek, které se mohly smíchem potřhat, že mám mimino...

Neděle 18. 4.:

Barbora: Barborka je doma, má slabou teplotu a tak většinu dne prospí. Večer ji vykoupu a uložím do postýlky.

Pondělí 19. 4.:

Barbora: Nikdo mi nic neřekl a cesta do školy je v pohodě. Skoro žádný kluk nemá ve škole mimino. Všechny holky jsou našťvané.

Karolína: ...V autobuse se na nás lidi už moc divně nedívali. Cestou autobuse domů nás nějaká paní málem chtěla pustit sednout, ale pak zjistila, že miminka jsou hadrová.

Úterý 20. 4.:

Karolína: Řekli nám nějací kluci, že nás viděli v televizi.

-mac-

Putovní svatyňka

Schönstattské hnutí připravilo k jubileu roku 2000 projekt nazvaný Putovní svatyňka. Je to mariánský obrázek, který koluje mezi účastníky projektu a jeho přijetí do domácnosti znamená také symbolické přijetí Panny Marie do svého života. Jinak nezavazuje k žádným povinnostem, protože spoléhá na osobní zájem každého účastníka. V Jablonci nad Nisou, farnosti s přibližně 300 věřícími, se již zapojilo téměř 50 domácností ve třech skupinách. Pokud byste měli zájem o bližší informace či o zapojení do tohoto projektu, kontaktujte

**Schönstattské hnutí
Nad Koulkou 11, Praha 5
150 00.**

-mac-

Setkání dětí z Mladé Boleslavi

Vracíme se ke zprávě z minulého čísla podrobnějším článkem sourozenců Vlkových z farního obvodu Mšeno u Mělníka:

Psalo se 10. dubna, když jsme se sešli v budově Charity (Boleslavský „Konvikt“) na 2. setkání dětí Mělnicko-Boleslavského vikariátu v Mladé

v roce. Velmi zajímavá byla další hra: „Na profesě“, kdy musely děti předvádět jednotlivé profesie. Poté jsme měli vystoupení my: Připravili jsme si scénku „Ženy u Ježíšova hrobu“. Všichni nám tleskali a společně si s námi zazpívali písničku „Ježíš žije — Aleluja“.

Po scénce jsme šli do sousedícího kostela, kde jsme

rád, že nám zatím všechno „klape“ a vypadáte celkem spokojeně. Takže i já jsem spokojen.

Jaké máte plány do budoucna? „Člověk by měl mnoho plánů, ale církev neřídí ani kaplani, ani faráři. Pan biskup má jistě nějaký plán, takže buď budu taky nebo někde jinde.“

Když jsme mu poděkovali za rozhovor, byl už konec pohádky a myslím, že se povedla.

Poté se pomalu blížil konec, a tak jsme si ještě zazpívali a na závěr řekl každý z nás do telefonního sluchátka poděkování Pánu Bohu. Při zpěvu nás celý den doprovázeli na kytaru Franta a Jitka a nakonec i P. Michal na kravský roh.

Potom jsme už odjížděli do svých domovů. Myslím, že každý, kdo tam byl, byl rád, že o toto setkání nepřišel.

-vlk-

Boleslavi.

Na začátek jsme si zazpívali a poté se úvodního slova ujal P. Paseka. Naučil nás všechny indiánský pozdrav „Zigi, zigi, zag, hoj, hoj, hoj!“ a poté nám řekl, co je pro nás na celý den připraveno. Po několika písničkách jsme si zahráli kvíz. Nejdříve soutěžily starší děti a potom ty menší. Kvíz byl velmi zajímavý a myslím si, že některé dítě se dozvědělo zase něco nového. Po kvízu jsme si zahráli „vláček“, který vedl pan kaplan Podzimek a na konci vláčku byl pater Paseka. Díky této hře jsme se všichni proběhli okolo kostela. Potom nám zase v sále děti z Řepína zahráli pásmo o měsících

měli mši svatou, kterou vedl P. Podzimek s P. Pasekou. Mezi dětmi se našly i ty, které byly v kostele úplně poprvé. Od nás to byla Kristýnka a myslím, že se jí tam velmi líbilo. Po mši sv. jsme se šli trochu občerstvit. Protože svítilo sluníčko, svačili jsme venku na trávníku před kostelem. Po malé přestávce nám děti zahrály pohádku o Sněhurce a trpaslících.

Mezitím jsme P. Podzimeka vyzpovídali tímto rozhovorem:

Pane kaplane, jak jste se dostal do Mladé Boleslavi? „Původně jsem byl v Chomutově, ale protože mám takové ty nemoci, se kterými nemůžu žít na špatném vzduchu, nechal jsem se přeložit sem a moc se mi tu líbí.“

A líbí se vám také toto naše setkání? *To se spíš zeptejte těch dětí, žádný organizátor to nemůže úplně ocenit. Ale jsem*

Benešov a Kosovo

Jsme z pohraniční oblasti z Benešova nad Ploučnicí a do sbírky pro Kosovo, která byla vyhlášena ve všech diecézích, jsme zapojili také naše město.

Přiznáváme se, že to nebylo vůbec lehké rozhodnutí — jít či nejít po městě „žebrat“, zvláště tam, kde nás lidé osobně znají.

Nakonec jsme s vírou a důvěrou v Boha vyrazili do terénu. V tu chvíli nám už bylo jedno, jak na nás budou lidé pohlížet a co o nás budou ří-

kat. Měli jsme na mysli především trpící lidi a ti byli pro nás přednější než naše osoba.

Reakce spoluobčanů Benešova byly různé. Často projevovali nedůvěru, zda peníze přijdou tam, kam mají. Bylo však až dojemné, když přispívaly děti ze svých kasiček a stejně tak i starší lidé ze svého důchodu. Nebylo ani výjimkou, že lidé projevovali lítost a plakali — také proto, že mohli přispět tak málo nebo vůbec ne. Nakonec jsme vybrali účtyhodnou sumu — přes 21.000 Kč.

Věřící z Benešova a členky KDU-ČSL

Velikonoční jezdci

Několik nadšenců od Kostela sv. Jakuba v Železném Brodě uspořádalo o velikonoční neděli Zmrtvýchvstání 4. dubna zájezd do Lužice na lužické slavnosti „Velikonoční jezdci“. Bylo velmi působivé

sledovat průvod stovek jezdců na koních ve fracích a cylindrech, kteří zpěvem a modlitbami nesli celému kraji zprávu o zmrtvýchvstání Krista. Z každého čiší hrdost na jejich lužickosrbskou tradici a pro její zachování podstupují rádi námahu i peněžní vydání.

Západ diecéze ožívá

Boč — malá víska a farnost v tom nejzapadlejším cípu naší diecéze.

Rušná silnice, důležitá železniční trať z Ústí nad Labem na Cheb, romanticky se vlnící řeka Ohře a pár desítek domů a chalup. Na jedné straně vy-

čínávají kopce Doupovského pohoří, na straně druhé se rýsují obrysy Krušných hor. Východním směrem vidno komíny pruněfovských a tušimických elektráren, západním směrem tušíme rozsáhlé doly Sokolovské hnědouhelné pánve. Přesto je Boč jakousi oázou, které vévodí oprýskaná fasáda neogotického kostela svatého Václava. Vedle něho pak stojí ruiny staré fary, které toho již mnoho pamatují...

Pamatují předválečné časy, kdy Boč byla převážně německou vesnicí, jejíž obyvatelé, ať mluvili německy, česky nebo „sudetsky“, chodili svorně do chrámu Páně, aby zde prosili svatého Václava, patrona země české, o přímluvy. Pamatují pobláznění mysli vlivem nacistické totalitní ideologie. Pamatují četné nepravosti páchané na zdejších německy mluvícím obyvatelstvu v čase poválečném. Pamatují hesla komunistické totality, která se na zdejším kraji podepsala obzvláště. Pamatují dlouholetého duchov-

ního správce farnosti P. Fr. Kunze, který v době hluboké normalizace ochotně přijímal pod svoji střechu Čechy i Němce. Pamatují rok 1993, kdy byla budova fary pronajmuta jednotě Orla v Chomutově. V tom čase zde bylo často možno slyšet smích, zpěv, modlitby mladých lidí, kteří se sem sjížděli, aby společně a

plodně strávili volný čas. Pamatují rok 1996, který, co se oprav domu týče, byl rokem velmi plodným: výměna starých dřevěných a poloshnilých podlah za betonové, sanace zdí, které byly zvláště od přilehlého hřbitova značně provlhle, natírání dřevěné střechy, úprava zahrádky a spousta další práce přispěla ke zpříjemnění prostředí. Večer co večer se mládež po práci scházela, aby diskutovala o problémech, jež trápí současný svět.

V říjnu toho roku však oheň dokázal, že umí být „zlým pánem“ a během několika minut proměnil budovu fary v ruiny s ohořelými trámy a stropy. V tu chvíli začali mnozí uvažovat „Co dál...?“

Za výrazné podpory chomutovského vikáře a kanovníka P. Jana Kozára vyšla z řad chomutovské orelské jednoty iniciativa pokusit se z těchto ruin vybudovat opět středisko mládeže. Pěkná příroda, dobrá komunikační dostupnost, dlouhá tradice česko-německé-

ho spoluzití — to bylo motivem pro založení organizace nadačního charakteru — Centrum mládeže v Boči. Co se pod tímto názvem skrývá nám přibližuje předseda Správní rady tohoto sdružení MUDr. Vít Kuba: „Centrum mládeže v Boči (CMB), které slouží k mezinárodní spolupráci pro věřící i lidi, hledající cestu k Bohu, usiluje o nabídku nejen k duchovnímu životu, ale i k rekreaci pro rodiny s dětmi a samozřejmě mládež.“ Dále nám přibližuje strukturu tohoto centra: „Podle stanov, schválených 14.11.1998, je Správní rada CMB společným orgánem zástupců jednoty Orla v Chomutově a Jugendbildungsstätte Kupferberg v Detmoldu. Je tvořena sedmi členy, z jejichž středu je volen předseda, místopředseda a sekretář. Správní rada dále pověřuje osoby odpovědné za stavbu, finance a program Centra. Nedílnou součástí fungování celého projektu je kontrolní orgán revizní komise.“

S MUDr. Kubou jsme se bavili i o financích. Ekonomická situace současných dní není příznivě nakloněna nikomu, tedy ani CMB. „Systém financování je podobný jako u všech dalších podobných sdružení. To znamená, že jsme závislí na sponzorských příspěvcích, dalších dotacích a darech. Všichni, kdo chtějí jakýmkoliv obnosem přispět na tuto stavbu, mohou své dary posílat na číslo účtu u IPB Chomutov 151240618/5100.“

Ve zpravodajství je občas možno zaslechnout o fondech, které podporují činnost česko-německého spoluzití. Zřejmě nejznámější je před půldruhým rokem ustanovený Česko-německý fond budoucnosti. Ten vyvíjí iniciativu v oblasti setkávání mládeže, partnerských projektů, přeshraniční spolupráce a mnoha dalších možnostech česko-německé spolupráce. „Základem je pro nás příspěvek od organizace Renovabis, dále se na finanční spoluúčasti podílí děkanství v Chomutově a částečně Jugendbildungsstätte Kupferberg. Očekáváme i příspěvek od Česko-německého fondu budoucnosti,“ přidal předseda Správní rady konkrétnější údaje.

V současné době je objekt fary po požáru zakonzervován. „Zadáme projekt (dílo by mělo být v hodnotě zhruba pěti milionů korun), ve kterém se počítá, že valná většina práce bude prováděna svépomocí. Pokud by se vše podařilo realizovat podle plánů, budou během léta započaty první práce. V první řadě dojde k odstranění nefunkčních částí objektu, většina zdíva však zůstane zachována. Počítáme s tím, že na podzim bude dokončeno přízemí. Vše další bude záležet na přísunu financí.“

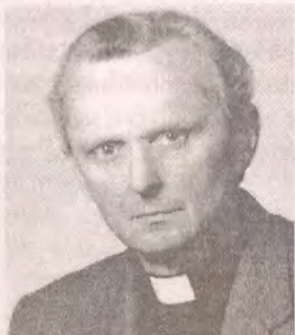
Po celou dobu našeho povídání bylo na doktoru Kubovi vidět nadšení a odhodlanost, se kterou do začátku prací vstupuje. Sám říká, že největší

vrásky mu dělají peníze. Je tu ale ještě jeden problém: „*Celý projekt je poněkud pozdržen díky skutečnosti, že dosud nebyla uzavřena vlastnická nebo nájemní smlouva mezi biskupstvím litoměřickým a Centrem mládeže v Boči. V rozporu s původní nabídkou biskupství (převedení nemovitosti do vlastnictví CMB) nám byla nyní při závěrečných jednáních nabídnuta pouze smlouva nájemní. Dále se tedy jedná o převedení do našeho vlastnictví s tím, že majetek bude samozřejmě uchráněn před případným zneužitím, například prodejem.*“

Petr Kolář
Jan Šobáň

zcela neobvyklý způsob získávání finančních prostředků. Předem secvičená hudební, divadelní i taneční vystoupení předváděli mladí na místním náměstí a nadšení obyvatelé házeli mince i bankovky jako odměnu za shlédnuté umělecké výkony.

lhostejné, co se bude dít s budovou fary, kterou (zatím stále) spravují. Jejich cílem je vnést do situace řád, chtějí mít vše právně podloženo. Věřím, že výsledek probíhajících jednání bude ku prospěchu obou stran.

Za rozhovor poděkoval
Jan Šobáň

... a ještě pozvání!

O letních prázdninách proběhne v Boči jedna z mnoha pracovních akcí. Chceš-li přispět svou pomocí dobré věci, chceš-li se účastnit na budování společné Evropy, chceš-li navázat nová přátelství, chceš-li zažít zajímavé přitoky, chceš-li zkrátka spojit příjemné s užitečným a jsi-li ochotný věnovat týden svého volného času naší společné věci, pak jsi co nejsrdčněji zván na:

Mezinárodní letní „pracovní“ tábor v Boči

Termín: 12.–18.7.1999 (příjezd na místo už 11.7. a odjezd 19.7.)

Místo: Boč

Ubytování: stany (s sebou vlastní spacák a karimatku)

Stravování: společné (s sebou ešus a další tábornické vybavení)

Program: práce + kulturní a společenský program

Náklady: pobyt hradí pořádající organizace, cestovné každý sám

Přihlášky posílejte do 15. června 1999 na adresy:

Mgr. Petr Kolář
SNP 3826

43001 Chomutov
tel: 00420603756441
00491719600173

e-mail: petr.kolar@ku-eichstaett.de

nebo

Lukáš Tomko
Kadaňská 3678

43003 Chomutov
tel: 00420603322416
e-mail: xtom107@vse.cz

Dopravní spojení:

Vlak: Karlovy Vary–Chomutov, zastávka Boč
silnice: silnice číslo 13, trasa K. Vary–Chomutov

Těšíme se na Vás, rozhodně nebudete litovat!

... a co na to pan vikář?

Malinká vesnice Boč je nejposlednějším místem na západě, které spravuje biskup v Litoměřicích.

Leží v krušnohorském vikariátu, proto jsem o krátký rozhovor požádal právě vikáře P. Jana Kozára.

Jaký vidíte cíl sdružení Centra mládeže v Boči?

Centrum mládeže je na úžasném místě. Pomínu výborné spojení s okolím, nesmím ale pominout přírodu, která vesničku obklopuje. Myslím, že právě takové místo nám ukazuje, jaké krásné věci dokáže Bůh vytvořit. Mládeži, která se tam bude setkávat, prostředím pomůže navazovat kontakt s Bohem. Těší mne, že společenství bude diferencované. My Češi budeme moci přijímat zkušenosti německých kolegů, kteří podobná místa budovali již před třiceti či čtyřiceti lety. Mladí z Chomutova se loni v létě zúčastnili mezinárodního setkání mládeže v Detmoldu, kde se mimo jiné dozvěděli, jak podobné středisko funguje. Pro Čechy byl

Stále to vypadá, že sdružení CMB je záležitostí pouze lidí z Detmoldu a Chomutova. Jaký z toho bude mít užitek mládež například z Mostu nebo Loun?

V poslední době se hovoří o tom, že každopololetní setkání mládeže litoměřické diecéze se rozdělí na mládež ze západní části a z východní části. Boč by mohla přijmout tu západní část.

Jak může CMB přispět k evangelizaci oblasti?

Vlastně jsem to řekl předchozí odpovědí. Mladá generace je nositelem budoucnosti, má ten tolik potřebný elán k tomu, aby strhla okolí ke svému následování. A když se zde sejde padesát, sto i více lidí stejného záměru, výsledek bude úžasný. Pán Ježíš přece řekl, že kde jsou dva nebo tři v jeho jménu, tam je i on uprostřed nich.

Jak celou akci podporuje litoměřické biskupství? Slyšel jsem, že se vyskytly nějaké problémy.

Otcí biskupovi i generálnímu vikáři samozřejmě není

Nakladatelství Civitas

...v Janově nad Nisou nabízí tyto křesťanské tituly: Nabídka však platí jen do dobrodání zásob!

Michael Quoist: Setkání

Kniha obsahuje zamyšlení nad různými situacemi života. Vhodné čtení pro nově pokřtěné. Cena 67 Kč

Nezapomeň snít: Kniha švýcarských katechetů. Vhodný dárek pro mladé křesťany. Cena (sponzorováno) 20 Kč

Možnost objednání na adrese naší redakce — na dopis

s objednávkou připište značku „Civitas“.

Naši bohoslovci

Martin Davídek se narodil 31. 12. 1966 v Praze, maturitu získal v roce 1985 a poté pracoval jako typograf v různých redakcích. Nyní je studentem 3. ročníku Katolické teologické fakulty.

Co tě přivedlo k rozhodnutí vstoupit do semináře?

Kdybych řekl krátce Ježíš, byla by to pravda, ale asi by to čtenáře neuspokojilo. Moje pouť do semináře byla dobrodružná a rozhodování trvalo několik let.

Konvertoval jsem na vojně, ale pak to trvalo ještě 3 roky, než jsem se dostal ke křtu. Myslel jsem, že by to už mohlo stačit, ale pořád jsem věděl o lákavé nabídce z Boží strany, která mi nedávala spát. A tak jsem zase další 3 roky bojoval s Bohem zda jít nebo ne.

Proč jsi se rozhodl studovat, ač Pražák, za litoměřickou diecézí?

Bylo mi to dáno poznat mnoha způsoby. Jeden za všechny uvedu jako příklad. Navštívil jsem před několika lety Czenstochovou v Polsku. Na této pouti vystoupil biskup Dembovský a vyzval polské kněze, aby šli do Čech pomoci litoměřickému biskupovi. Poláci měli jít pomoci Čechům v práci pro Boží království, a

já Čech bych měl zůstat netečný? Proč bych vlastně nemohl tam jít já? Rozpoutal se vnitřní boj. Ta výzva trvala několik let.

Vím, že pracuješ v hnutí Světlo-Život (Oáza). Myslíš si, že toto hnutí může něco přinést naší diecézi?

Hnutí Světlo-Život je hnutí evangelizační. Je to hnutí, které pracuje s mládeží od 15 let výše. Když je člověk teenager, rozhoduje se poprvé samostatně, jak bude nakládat do budoucna s celým svým životem. Nemůže se opírat o dlouholeté životní zkušenosti, není zajetý ve zvycích, a přitom na něm leží tíže volby. Když má nabídku tak velkorysou jako dává Bůh a přijme jí, nemine se.

Co si myslíš, že potřebuje naše diecéze nejvíce?

Lidi s misijním duchem.

Jako odborníka se tě ptám, co říkáš Zdislavě?

Po stránce textové se mi líbí.

-Mp-

Přečtete si...

Cooperová, J.C.: Ilustrovaná encyklopedie tradičních symbolů, MF 1999, 270 Kč

Symbolická řeč je nejzákladnějším výrazovým prostředkem a odhaluje ty otázky skutečnosti, které unikají jiným způsobům vyjádření. Existuje rozsáhlý symbolismus, který se v průběhu věků stal tradičním a který tvoří mezinárodní jazyk přesahující normální komunikační hranice. Autorka, která přednáší a píše o srovnávací religionistice a symbolismu, osvětluje téměř v 1500 heslech, z nichž je 210 ilustrováno, nesmírnou rozmanitost symbolů, které pocházejí ze židovství, křesťanství, islámu, buddhismu a mnoha dalších.

Johnson, Paul: Dějiny křesťanství, CDK a Barrister+ Principal 1999, 598 Kč

V této knize se spisovatel, kterého známe jako autora čtenáři oblíbených a i u nás dostupných knih Nepřátelé společnosti, Dějiny 20. století, Hledání Boha aj., projevuje nejen jako fundovaný historik, ale také jako poutavý vypravěč, jenž přistupuje i k tzv. „nedotknutelným“ událostem a osobnostem bez svazujícího respektu. V jeho podání se církevní dějiny objevují v nových, zcela nečekaných souvislostech. V závěru je přidán seznam dostupné literatury v češtině.

Pipes, Richard: Dějiny ruské revoluce, Argo 1998, 398 Kč

Knihou Dějiny ruské revoluce, jejímž autorem je americký historik polského původu, profesor na Harvardu, se nám do rukou dostává syntetická práce o dějinách ruských revolucí na počátku 20. století. V této knize sleduje spiso-

vatel tři základní vývojová období: agónii starého carského režimu, bolševické dobytí moci v Rusku a počátky bolševického režimu — občanskou válku, NEP, vývoz komunismu do zahraničí. Autor zde odhaluje pravou tvář bolševického režimu, která byla u nás záměrně zamlčována.

Salvucci, Raul: Zkušenosti exorcisty, Karmel 1999, 179 Kč

Když slyšíme slovo exorcismus, tak to v nás vyvolá zvláštní směsici strachu a zvědavosti. Publikace italského kněze, teologa a exorcisty s více než 20letou praxí je první ucelenou informací o tomto tématu, které bývalo obestřeno mýty, legendami, neporozuměními a polopravdami. Autor provádí čtenáře věcným a zároveň poutavým způsobem nejen dějinami vztahu personifikovaného zla k člověku, ale věnuje prostor i současnosti.

Škarvada, Jaroslav: Smlouva nová a věčná, Karmel 1999, 39 Kč

Pražský pomocný biskup se v této útlé knižce zamýšlí prostou formou exercičních rozjímání podložených texty Písma nad eucharistickou obětí. Zabývá se zde takovými otázkami jako: Jaký je vztah novozákonní smlouvy se smlouvami SZ? Jaký je vztah oběti kříže k oběti eucharistie? Jaký je vztah mezi celebrantem a spoluobětujícími věřícími? Mohla by být knězem žena?

Kodet, Vojtěch: Svatodušní nověna, Karmel 1999, 39 Kč

Velice potřebná publikace, která může sloužit jako inspirace k osobní a společné modlitbě.

-mela-

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

KNIHKUPECTVÍ

TEL. + ŽÁZN.: 0416 / 732 455
IČO: 631 38 557 DIČ: 196-7508122655 IČO: 631 39 901

Kněžský den v Praze s kard. Martinim

Do Prahy přicestoval kardinál Carlo Maria Martini s více než stovkou kněží ze své milánské diecéze. Každý rok koná takovou pouť na různá místa na světě. Letos si zvolil právě hlavní město České republiky. Při této příležitosti byl pozván panem kard. Vlkem do pastoračního centra sv. Vojtěcha na setkání se všemi kněžími z Čech a Moravy. Setkání se konalo ve čtvrtek 15. dubna. Sál byl skoro plný — hlavně díky bohoslovcům z Prahy a Litoměřic. Kněží bylo ovšem také docela dost. Český episkopát zastupovali: kard. Miloslav Vlk, biskupové: Škarvada, Paďour, Malý, Duka, Liška a Otčenášek.

Přesně v 10 hodin po krátkém uvítání a představení začala přednáška pana kardinála Martiniho. Tento známý biblista, bývalý rektor Biblica v Římě, jezuita, si zvolil text z evangelia podle sv. Lukáše 12,32:

„Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království.“

A potom, s pro biblistu typickou znalostí věci, začal přednášku, která měla dvě části: lectio a meditatio. První část, biblická a exegetická, obsahovala paralelní místa v Písmě svatém a kontext věty sv. Lukáše, která se nevyskytuje u jiných synoptiků. Právě Lukáš psal své evangelium pro pohany, a proto tato věta platí i pro nás, lidi všech dob a časů. Je zajímavé, že věta „Neboj se!“ je v celé Bibli použita 366 krát. Kardinál Martini žertoval, že to je proto, aby to stačilo na každý den v roce jedenkrát a ještě na přestupný rok, který se právě blíží. A my se pořád něčeho bojíme, málo důvěřujeme našemu nebeskému Otci.

Nechci opakovat celou přednášku, protože asi bude dostupná v českém překladu. Chtěl bych ale citovat alespoň pár vět z té druhé části,

z meditatio. Jak text sv. Lukáše může pomoci nám, věřícím na konci dvacátého století, v České republice, jaký má význam pro naši místní církev?

Kard. Martini shrnul odpovědi takto:

1. „Malé stádce“ čili být menšinou je skutečností, ale není to cíl ani záměr. Být menšinou není dobré ani potěšující.

ci. Ale i „malé stádce“ je částí Božího plánu.

2. Skutečnost malého stádce nese určitá pokušení a nebezpečí: rezignace, uzavírání se v ghetě nebo přehnaná aktivita.

3. Být malým stádcem se ale musí stát výzvou k nové evangelizaci. Ježíš právě proto hovoří o kvasu, o hořčičném zrnku a o malém stádcí. Mluví o potřebě věnovat se poslání.

4. Stav menšiny je stav, který umožňuje rozlišení toho, co má cenu v Božích očích.

5. Stav menšiny je příhodný pro nezištný způsob života.

6. Stav menšiny dává příležitost, aby muži a ženy spolupracovali na dobrém díle. Jedná se tady o to, abychom v tom stavu malého stádce stále nacházeli znamení Božího prozřetelnosti. Měli bychom dávat světu ty hodnoty, které jdou proti proudu tohoto svě-

ta: nezištnost, odpuštění a pokoru. Svět po tom touží, i když si to ani neuvědomuje.

Kardinál Martini na závěr svého vystoupení zdůraznil i tuto myšlenku, kterou jsem si dobře zapamatoval:

„Také církev, která je malé stádce, může být přítomná v politickém a sociálním kontextu svého národa za těchto

nebude moci ubližovat. Mám totiž v tomto městě mnoho svých lidí.“ Takové chování popřál kard. Martini nám, přítomným na setkání, ale také všem kněžím naší vlasti. A to je od něj velice pěkné! A také potřebné!

Chtěl bych na závěr vyslovit svůj osobní dojem z tohoto setkání. Pana kardinála jsem viděl podruhé v životě. Poprvé ve Francii, na La Salette, kde měl krásnou přednášku o Matce Boží, smířitelce hříšníků. Na La Salette byl také se svými milánskými kněžími. Jenom se mně potvrdilo to, co jsem cítil již tehdy. Kardinál Martini je NĚKDO. Vyznačuje z něj klid, důstojnost, znalost problémů církve a také nesmírná úcta ke každému člověku, i když někdo není dost upřímný ve svém chování nebo dotazování. Musím říci, že jsem slyšel Ježíšův hlas prostřednictvím jeho věrného učedníka na konci XX. století. Zaplat Pán Bůh za to.

P. Henryk Kuman MS
Železný Brod

podmínek:

a) neredukovat život křesťanů pouze na charitativní činnost

b) učit se i jako malé stádce myslet politicky, to znamená kráčet kupředu spolu s jinými, v rámci své společnosti

c) přispívat společnosti k prohloubení opravdových hodnot

d) využívat hlasovacího práva občanů v demokratické společnosti

Tímto způsobem i církev, která je malým stádcem, může mít význam ve společnosti.

Dále pan kardinál radil kněžím, kteří mají žít a plodně působit v tom malém stádcí. Za prvé sloužit eucharistii ve víře a lásce, jako malé zrnko schopné proměnit i ostatní. Druhou radou je naslouchat Božímu slovu a hlásat jej podle příkladu ze Skutků apoštolů 18,9–10: „Neboj se! Jen mluv a nemlč, protože já jsem s tebou a nikdo už ti napříště

Poděkování

Děkuji všem za modlitby v době nemoci mé manželky Marie Němečkové z Mladé Boleslavi. Mé poděkování patří také chrámovému sboru z naší farnosti a všem, kdo ji doprovodili na její poslední cestě dne 15. dubna 1999.

Rád bych odcitoval z jednoho vašeho dopisu: „Boží vůle nezná žádné proč“ a připojena jsou slova sv. Františka Sáleského: „Tento život je časem, kdy hledáme Boha. Smrt je časem, kdy ho nacházíme. Věčnost je časem, kdy už je Bůh náš.“

František Němeček
Mladá Boleslav

I redakce se připojuje našemu obětavému přispěvateli panu F. Němečkovi s projevem upřímné soustrasti.

Biskupské gymnázium ve Varnsdorfu

Rozhovor s Mgr. Antonínem Foretem — ředitelem tohoto gymnázia:

Jak toto gymnázium vzniklo? A co studentům nabízí?

Než se dne 2. září 1996 začalo BGV (*Biskupské gymnázium Varnsdorf — dále jen BGV*) do sítě škol a zahájilo svou činnost, předcházelo tomu kolotoč pracovního úsilí a vyjednávání ke vzniku víceletého gymnázia. Tím počátečním impulzem bylo zrušení elokovaných nižších tříd gymnázia Rumburk, pět let umístěných ve Varnsdorfu. Hledal se tedy způsob, jak obnovit samostatné gymnázium ve Varnsdorfu. Ze tří navržených alternativ byla po půl roce vybrána jako nejhodnější varianta církevní školy. Chtěl bych podotknout, že ve městě převažovalo od r. 1968 technické

vzdělávání, jakmile se tedy především rodiče dozvěděli o našem rozhodnutí, vyvolali velké pochybnosti o realizaci především výuky náboženství na gymnáziu. Gymnázium je přístupno všem, ateistům i věřícím z jakékoliv církve. Teologické předměty mají v učebních osnovách samozřejmě místo, ale pro studenty nejsou povinné. A to je třeba říci, neboť jsme ve Varnsdorfu na severu Čech.

Mezi další priority školy patří výuka cizích jazyků — od sekundy jsou povinné angličtina a němčina a od kvarty také latina. Dále je to estetická výchova. Pro výtvarnou výchovu zde máme ateliér s kabinetem a donedávna tu také učila aktivní výtvarnice Mgr. Klára Poláčková. Někteří studenti také tvoří pěvecký sbor, který účinkuje i v zahraničí. Škola je vybavena učebnou s dvanácti počítači, kde mají žáci přístup rovněž k internetu. Studenti jezdí každoročně na lyžařské zájezdy, zúčastňují se sportovních přeborů a vědomostních soutěží a olympiád.

Naší bolístkou je ale vyučování náboženství. Chybí nám spirituál, který by mohl vést hodiny náboženství a hlavně studenty. Nechci dopustit, aby tato škola byla bez vlivu církve a její víry.

Jak reagují studenti, když jsou postaveni do kontaktu s náboženstvím?

Já osobně vidím vlažnost. Studenti spíše vyčkávají a přijímají ho až na výjimky vlažně. Nevidím žádný odpor, jen nezodpovědné řeči rodičů např. ke společné návštěvě mše svaté. Věřím ale, že je tu šance, že studenti přece jen nějakou cestu k víře najdou.

Víte, jaké jsou vztahy mezi studenty a žáky základní školy, když jsou tzv. pod jednou střechou?

Tak to je klíčová záležitost, jak sladit zájmy obou škol do-

nejsou upřednostňováni. Samozřejmě, že nejsou. Ale málokterý rodič si uvědomuje, že gymnázium získalo sponzora, a proto je v některých věcech napřed. Jinak si myslím, že vztahy mezi studenty a žáky jsou velmi dobré.

4. Jak vypadá podle vás ideální student?

Měl by to být mladý člověk, který ke každému problému dokáže položit otázku a vytvořit si svůj názor. Měl by toužit

hromady. Častokrát musíme řešit určité zase nepodložené předsudky, že jsou upřednostňováni žáci gymnázia před žáky základní školy. Takovéto maličkosti, které šíří především někteří rodiče, potom přinášejí pochybnosti o tom, jestli žáci gymnázia opravdu

po vědění, být tolerantní a samozřejmě věřící, uplatňovat principy křesťanství ve svém každodenním životě. A těch, myslím si, je tu dost.

Děkuji Vám za rozhovor.

-MPA-

Celkové pořadí ministrantského dne 22. května v Litoměřicích

Kategorie 0.-3. třída:

První místo: Lukáš Bumba (Děčín), Alžběta Skřivánková (Děčín), Martin Blecha (Mladá Boleslav), Martina Blechová

Druhé místo: Tomáš Škoda (Děčín), Lukáš Kunst (Děčín), Adam Šantavý (Terezín), David Hampejz (Děčín)

Třetí místo: Ondřej Culek (Benešov), Jan Gajdoš (Benešov), Semion Kuiš (Bohosudov), Hana Filová (Novosedlice)

Kategorie 4.-6. třída:

První místo: Jan Fíla (Novosedlice), Jiří Skřivánek (Děčín), Jaroslav Novák (Bohosudov)

Druhé místo: Martin Škoda (Děčín), Pavel Kunst (Děčín), Jakub Nerad (Benešov nad Ploučnicí), Petr Culek (Benešov)

Třetí místo: Pavel Nechanický (Mladá Boleslav), Josef Tahotný (Litoměřice), Tomáš Hodboď (Benešov nad Ploučnicí), Lucie Nováková (Bohosudov)

Kategorie 6.-9. třída:

První místo: Filip Landa (Litoměřice), Ladislav Bartoš (Litoměřice), Hynek Bartoš (Litoměřice)

Druhé místo: Pavel Novotný (Děčín), Jan Nechanický (Mladá Boleslav), Jiří Landa (Litoměřice), Hana Tahotná (Litoměřice)

... a věříme, že setkání s ním bude radostné...

P. Saller — Setkání

27. června uplyne 5 let ode dne, kdy svůj mladý, čistý život odevzdal Pánu Jirku Straňákovi, přezdívaný "Zajíc", dvacetiletý pastorační asistent z Liběšic.

Podle slov P. Sallera mu rozepíval celou farnost. Jeho zpěváčci zatím vyrostli a dospěli, ale písničky, které s Jirkou zpívaly, znějí farností dodnes.

V pondělí 28. června v 17 hod. mu přijdou ke hrobu zapívat a v modlitbě skrze Krista s ním pohovořit jeho mladí přátelé z Liběšic, Tuchořic a okolí, bývalí spolužáci z Konzervatoře v Teplicích, rodina a známí, kteří ho měli a mají stále rádi.

Kdo by se chtěl připojit a netrefí ke hrobu, bude před pátou hodinou odpolední očekáván u kříže u vchodu na „Nový“ — spodní hřbitov v Benešově u Prahy. 28. června v 18.00 hod bude za Jirku Straňáka sloužena mše svatá v kostele sv. Anny na benešovském náměstí.

Za fyzickou či duchovní účast, za modlitby i vzpomínky děkují:

Jirkova mamka, sourozenci, babička a rodina Drevenáková z Tuchořic

Svatá Hora 99 Mládež podpořená Proglasem

Radio Proglas se těší oblíbě mezi velkým počtem lidí především na Moravě a ve Východních Čechách a nyní od

1. srpna získalo nový vysílač. Znamená to, že pokryje svým vysíláním velkou část Čech.

Pracovníci Radia Proglas jsou většinou mladí lidé, kteří usilují o duchovní a morální povznesení našeho národa. Letos přichystali pro své posluchače jedno překvapení. Během Celostátního setkání mládeže na Svaté Hoře od 17. do 22.8. bude toto rádio nejenom pomáhat mladým účastníkům při organizaci, ale také chce pro své posluchače vysílat mnoho přímých přenosů. Na této významné události pro mládež a to nejen katolickou, se tak bude moci podílet dalších mnoho lidí, kteří nebudou moci být přímými účastníky.

PS: V okolí Svaté Hory si můžete od 1.8. do 31.8. také naladit Proglas, a to na 96 MHz (FM).

Děkuje P. Jenda Balík

Maria z Nazareta putuje světem

Malá kolona aut v doprovodu italského kněze — františkána — přivezla dřevěnou sochu, dílo italského sochaře Gregora Mussnera, sochu v životní velikosti. V čase, jímž vrcholí druhé křesťanské tisíciletí. Z nesmírné dálky je slyšet šepot Alžbětina hlasu: „Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně.“ (Lk 1, 43) Putování českou republikou začalo 10. května ve svatoštěpánské katedrále. V původním rozpisu zastávek to nebylo uvedeno. Je to snad přímo Mariin dar pro toto údobí až ke svátku sv. Jana Nepomuckého, který se v letošním liturgickém kalendáři ztrácí a kdy tato mariánská pouť v Brně končí, aby pokračovala ve Slovinsku?

Proslov italského kněze je tlumočen do češtiny. Ličí poslání této pouti od Nazareta, kde začíná v březnu loňského roku a průběh této pouti vede celým světem.

Promluvu Mariina průvodce vystřídal růženec účasti všech poutníků, kteří zaplnili prostor kostela. Slavný růženec byl bezprostřední přípravou mše svaté, v níž biskup Koukl mluvil ke svým diecézanům. Maria, sotva se v Nazaretě dozví o svém vyvolení a o svém úkolu, nemešká a jde, vydává se na cestu. Je to jistě Boží vnuknutí, jež ji vede cestou na hory, ke splnění toho, co má vykonat, toho, co může i co musí. S pokorou v srdci. Tam na horách se pozdravily obě ženy. Pod srdcem jedné i druhé rozkvétá život. Té staré, která na horách je doma, život Předchůdce. Té dívčí, jejíž levá ruka na soše z Nazareta ukazuje k srdci, zatímco pravice míří do prostoru ke všem lidem, jímž přináší spásu. Její ústa se rozepírají chvalozpěvem Magnifikat. Velebí má duše Pána.

V pokoře Mariina zpěvu je rozhodnutí vykonat ne jenom co musí, ale i co může. Zůstává s Alžbětou po dobu, kdy ona její pomoc nejvíce potřebuje. Potom teprve se vrací domů, aby nakonec v Betlémě splnila své poslání.

A tak naplněná katedrála jako poutní místo vyslechla svého biskupa, který asi s padesáti svými kněžskými přistoupil k oltáři, po jehož jedné straně při pultu ambonu mohutná svíce připomíná čas vítězné doby velikonoční a ze strany druhé socha mladé ženy v rozevlátém plášti, poutnice z Nazareta u cíle své pouti na horách před domem Alžběty a Zachariáše.

Byl to radostný den pro pastýře i jeho pomocníky, pro všechny poutníky z diecéze na severu Čech. Jak zřejmé to bylo v hlasu mezizpěvu bohoslužby slova, v hlasu jáhna, který se jako lektor střídal

s hlasem ostatních věřících v prostoru kostela. Vždyť to byla Mariina slova jejího Magnifikat. Zde se mísily hlasy poutníků od Královny hor, i těch z druhého konce diecéze od Chomutova či Kadaně a znovu od Jablonce nad Nisou, Semil, Sobotky. Byl to šťastný nápad zařadit naši katedrálu v poslední chvíli do plánu poutí Panny Marie z Nazareta.

Josef Helikar

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otiskované v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Kapesné nebo život

Na Velký pátek jsem šla se synem z kostela v Lounech pěšky. Dělal mi to trochu starosti, protože mě tlačily boty. Jen jsme vyšli za město, zastavilo nám auto. V něm má dobrá známá se dvěma dcerami — dvanáctiletými dvojčaty. S radostí jsme hupli do auta a jeli.

Cesta není daleká, ale pár vět jsme si stačily říci. Známa má obě dcery na gymnáziu. Dobře se učí, jistě z nich má radost. Další dítě neplánují. Při té dnešní drahotě je to prý na pováženou. Usmála jsem se pobaveně, neboť jsem v duchu porovnávala jejich finanční situaci s naší. Do pokladničky jim nevidím, přesto nějakou povědomost mám. Vždyť žijeme v jedné vesnici nedaleko od sebe.

„A holky by prý také byly proti, že jo?“ - otočila se k zadním sedadlům. Ozvalo se pohrdavé zabručení. Jedna ze studentek prohlásila, že by utekla z domova, kdyby se jim mělo ještě něco narodit. Překvapena tak negativní reakcí, ptala jsem se proč. „Vždyť bychom měly menší kapesné!“

Matka se tomu jen usmála. „Tak vidíš“, řekla mi. Nějak mi došla slova. Sotva jsem poděkovala, když jsme dojeli. Pocítila jsem velikou vděčnost Pánu Bohu za to, že mám tři děti, které někdy zlobí a nemají samé jedničky, ale na děťátko, které se má na podzim narodit, se moc těší. Co více si mohu přát?

Helena Zdislava Nejedlá

Farní kroniky — co s nimi

Plně souhlasím s p. dr. Krutským o nutnosti a způsobu vedení farních kronik. V Lounech novou kroniku máme. Úkolem napsání kroniky jsem byla pověřena p. děkanem Horákem r. 1993.

Z prologu: „Jako český kronikář Kosmas r. 1119–25 ve své Chronice Boemorum (Česká kronika) zaznamenal „vyprávění starců“, tak i já v Kronice římskokatolické farnosti v Lounech používám vyprávění starších věřících, dále zkušenosti rodičů i své vlastní.

Záznamy v kronice uvádím od vzniku Československé republiky, vracím se po letech zpět, aby vývoj místní církve i kořeny nevěry na Lounsku byly známy všem důstojným otcům, kteří budou v Lounech působit. Tím pochopí i některé neúspěchy svého obětavého poslání dané tvrdostí srdce svých věřících.“

Ve Státním archivu v Lounech jsem mnoho načerpala ze vzorně vedené a kaligraficky psané Pamětní knihy města Loun — květen 1921, kde jsou zachyceny bouřlivé popřevratové poměry v Lounech, vznik církve československé, boje o kostel sv. Mikuláše a vůbec chod města.

Nemile mě překvapila Farní kronika — Liber memorabilium Louny z let 1771–1952 psaná německy a česky, v archivu od r. 1960. Podrobné zápisy německé do r. 1918 — děkan Ant. Stejskal, potom české jednovětné a většinou žádné, i když byl v Lounech děkan a kaplan. Jediný vzorný zápis je od P. V. A.. Primesa OSA, kterého na žádost konsistoře uvolnili augustiniáni z Dolního Ročova na rok 1933–34 do Loun, aby se zde konečně poměry urovnaly.

Čerpala jsem i z historie a své poznatky ověřovala u známých kněží. Do kroniky jsem vložila intermezza s politickými událostmi, které měly vliv i na dění v církvi. Naše hierarchie je zachycena od arcibiskupa Kordače až po kardinála Tomáška, podrobná posloupnost kněží od r. 1918, poměry ve vikariátu i diecézi, léta protektorátu, diktatura komunistická, pronásledování církve, život laiků — až 17. listopad 1989.

Jsou zaznamenány akce i zvelebování kostela sv. Mikuláše, z nich největší je generální oprava za Msgr. Milana Bez-

děka. Celkem podrobná kronika zachycuje události místní církve od r. 1918, končím působením P. PhDr. Duška a P. Ing. Šolce do srpna 1992 ze řádu TJ.

S pomocí Boží a podle svého nejlepšího svědomí jsem zapsala uvedené události v kronice. Od 1.9.1992 píše koncept kroniky p. děkan Horák, do knihy zapisuje pí. Dvořáčková.

Kroniky mluví, učme se z nich.

Marie Škaloudová

Turisté vs. domácí

„Přijměte mou omluvu za to, že Vás tak pobouřil text mého aforismu ve 2. čísle letošní Zdislavy. Na vysvětlenou — nebyl to „cítat“ z nějakého rozsáhlejšího textu, nýbrž aforismus. Aforismy někdy ve své první větě vyjadřují zdánlivě neřešitelný paradox (jak je možné, aby se člověk neřikal na krásnou krajinu? Takový člověk zřejmě netuší nic o Boží lásce). Druhá věta pak naznačuje cestu k řešení paradoxu (díváme se buď jako turisté, nebo jako domácí. Také domácí se dívá, ale jinak — ve srovnání s turistou jako by se „neřikal“). Tedy: Turista se (obvykle) dívá příliš „okate“, projevuje nadšení, fotografuje, chce vidět co nejvíc. Domácí se dívá srdcem — tiše a hlouběji, raduje se jinak než turista. Tak je tomu, podle mého, ve všem — tam, kde jsme doma, jsme hlouběji než tam, kde jsme jen pří-

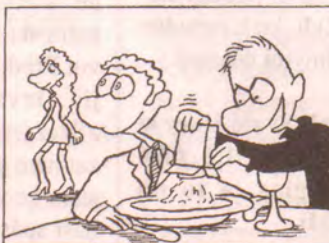
Který slovní obrat pochází z Bible?

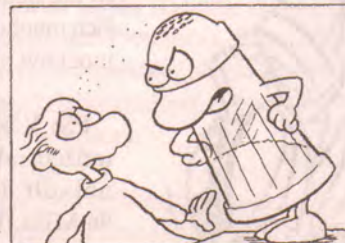
A Špatný chleba bez soli.

B Proměnit se v solný sloup.

C Pořádně mu osolit polévku.

D Já ti to osolím!

(Nápověda: Gen. 19,26)

ležitostně. Platí to také v „krajíně“ Boží lásky — kdo je v ní poprvé, jása, všude o ní mluví, bojuje za ni; kdo je v ní doma, bývá „tichý srdcem“. Ovšem — také platí, že ne každý aforismus je zcela povedený.

Martin Nitsche

O Božím Těle, skoč do vody směle!

Tak zní stará pranostika, kterou všichni známe. Ale zase jdu s křížkem po funuse, protože než bude na světě nová Zdislava, budeme někde v mezidobí.

Protože právě tento svátek patří k nejoblavějším českým katolickým mindrákům, soudím, že bychom si k tomuto svátku měli něco říci. Čím více totiž o tom budeme mlčet, tím hůře.

Víme všichni dobře, že to byla právě oslava Božího Těla v roce 1948, která zahájila komunistický teror proti církvi, která vyhnala (snad již brzy blahoslaveného) kardinála Berana z katedrály, a která byla úvodem do martyria, jež v našich dějinách nemá obdoby.

Soudím proto, že je nesprávné to, když se na mnoha místech oslava tohoto svátku s určitými rozpaky odsouvá do ústraní. Jako kdyby bolestná zkušenost posledního půlstoletí stále ochromovala.

V Písmu svatém máme několik příběhů, které popisují vykročení, ba jedna z nich se tak přímo nazývá — exodus. Starší Izraelit si neustále připomínali, jak jejich praotcové vyšli z chaldejského Úru, jak později vyšli z egyptského otroctví. Dokonce už Noe po potopě vyšel z archy a neudělal si z ním wigwam.

A Pán Ježíš? Ten se něco nachodil! NePOCHYBNĚ by bývalo pro něj výhodnější, kdyby po poslední večeři vsedl na oslátka a zmizel někam v noci do ústraní. Ale on vyšel se svými učedníky za potok Cedron a dál už to známe z pašijí...

Chci tímto příspěvkem povzbudit všechny, kteří váhají a kteří se bojí kritiky, že „církev zase ukazuje zlato a parádu“. Měli bychom vyjít — vykročit!

Za těch posledních padesát let se toho asi hodně změnilo. Už asi jen v málo rodinách se opatrují památky na oltáře, které se stavěly na náměstích a návších. A mnohdy chybí už i celé ty návsi, náměstí a i celé vesnice. Zvyky jsou zapomenuty, nikdo už neví, jak voněl puškvo-rec, jak se střílelo z hmoždířů, jak družičky sypaly červené okvětní lístky pivoněk, jaká to bývala sláva.

Přesto však — měli bychom vyjít z kos-

tela a třeba jen ten kostel obejít. Nebo to vzít k nejbližšímu kříži anebo alespoň do místa, kde dříve nějaký kříž stával. Nemusí být u toho ani muzika, ani hasiči v parádních uniformách.

Zapotřebí jsou prakticky jen dvě věci: Nebát se a nahlásit konání průvodu pro pořádek včas a písemně na příslušný obecní nebo městský úřad.

Máme-li svobodu, měli bychom se podle toho také chovat. I když nás půjde jenom třeba pět a půl!

Ale kdo ví. Možná bude přšet. To by nám spadl kámen ze srdce. Nebo ne?

Dr. Toman

Vážená redakce:

Možná reaguji až příliš dlouho, ale přesto: Nechápu, proč jste uveřejnili dva dopisy od jednoho pana doktora v této rubrice, na téma „vybírání do košíčku a samofinancování“. Pobouřila mě slova, že „kněží žijí na hranici chudoby.“ Nemyslím si, že by kněží měli tak malý plat za to, jak „mizerný servis“ poskytují. Myslím, že řada prostých věřících má stejné zkušenosti s mnohými knězi jejich vysluhováním svátostí — jak smíření, tak pomazání nemocných. A to raději ani nehovořím o kázáních, která jsou většinou přečtená z knihy nebo duchovních slov v Katolickém týdeníku či Světle. Myslím si, že vysokoškolsky vzdělaný člověk by velice prosté kázání měl umět udělat. Bohužel kněží žijí odtržení od skutečnosti života, proto se nedivím, že lidé jsou lhostejní, když kněží jsou lhostejní jim....

Květoslava H.

SPOLEČNOST SESTER JEŽÍŠOVÝCH
připravuje v exercičním domě v Českém Těšíně

DUCHOVNÍ CVIČENÍ

pro svobodné dívky ve věku 18 - 25 let
se zaměřením na povolání
k Bohu zasvěcenému životu.

Zahájení ve čtvrtek 1.7.1999 v 17.00 hod.;
konec v neděli 4.7.1999 ve 13.00 hod.

Duchovní cvičení dává P. Robert Kunert SJ.

Zájemkyně, obraťte se na adresu:

sr. Marie Čeganová
Zeyerova 5
772 00 OLOMOUC
☎ 068 - 52 29 613

(Zájemkyním, kterým nevyhovuje tento termín,
doporučujeme informovat se na výše uvedené adrese,
kdy a kde by bylo možné dělat u P. Kunerta
exercicie jednotlivě v jiném termínu.)

Mcely

Již devět let před tím, než byla Bernadetta Soubirousová navždy uchváce-na svou Paní, učinily dvě (později tři) mcelské školačky podobnou zkušenost. Stalo se tak poprvé ve Mcelích v naší diecézi, na den sv. Prokopa 4.7.1849 — zvláštní setkávání trvala nejméně půl roku. Na rozdíl od Lurd nebyly Mcely nikdy zkoumány církevní autoritou a tak ani nelze hovořit o „pravosti“ či „nepravosti“ zjevení. Není to ani důležité, důležitý je odkaz pro nás.

Ve shodě s tím, co bylo žádáno od Bernadetty, bylo i úkolem mcelských děvčat MODLIT SE, MODLIT SE, MODLIT SE A ČINIT POKÁNÍ. Svatý růženec a svatá zpověď, navíc ještě modlitby a obětování se za duše v očištění.

Letos u příležitosti 150. výročí počátku zmíněných událostí, v sobotu 3. července 1999 v 10.00 hodin, se bude ve farním kostele sv. Václava ve Mcelích konat slavná mše svatá. Přijďme a vzdejme Pánu díky za všechny milosti, které jsme každý ve svém životě, v životě své rodiny a v životě celého našeho národa obdrželi. Poděkujme i Matce Ježíšově a milosrdné a mocné Matce naší, že pro naši spásu přijala a porodila Božího syna a že i nás stále pozvedá a vede ke svému Ježíši a skrze něho v Duchu svatém do náruče Otce.

Zmíněné mcelské neoficiální výročí je tento rok z lásky našeho Pána časově spojeno též s osobním krásným životním jubileem místního duchovního správce dp. P. Rudolfa Zimandla, a proto se společně modleme za hojně Boží požehnání pro tohoto kněze, mcelskou farnost a celý národ. Vzpomínejme přitom i na duše v očištění.

Ať je chváleno svaté Hospodinovo jméno, nyní i na věky!

Pro poutníky, kteří budou mít v úmyslu dojet do Mcel veřejnou dopravou, ještě informace: do Mcel není přímé spojení, ale cca v 9.00 hodin by měl být, dá-li Pán Bůh, vypraven od hl. nádraží v Nymburku zvláštní autobus, který by nás dovezl do Mcel (stejně jako loni).

Viola Šleichová

Hospic

V minulém čísle Zdislavy se MUDr. Svatošová zmínila o nutnosti dobře připravit tým hospicových pracovníků. Do- volte mi tedy dnes pár slov k této problematice.

Hodně se dnes mluví o pozitivním přístupu k životu v pomáhajících profesích, o humoru a smíchu jako léčebných prostředcích, jako o něčem velmi důležitém v těžkostech života. „Máš-li velké starosti, raduj se z maličkostí“ praví čínské přísloví. Často dostávám otázku, v čem jsou hospicovní pracovníci odlišni do ostatních zdravotníků. Myslím si, že přesně toto je odpověď. Zdravotnický personál v hospici by měl být přeborníkem na vyhledávání pozitivního smyslu věcí a událostí. Ono to ve světle Evangelia není příliš obtížné. Každý, kdo chce pracovat v hospici, by měl být naplněn opravdovou radostí, která vyvěrá hluboko z jeho nitra. A rozhodně by mu neměl chybět smysl pro humor. Ten je totiž jednou z mála věcí, které našim nemocným ještě zbývají a drží je nad vodou, a byla by velká škoda nevyužít ho. Je to až neuvěřitelné, kolik radosti a humoru jsou naši nemocní schopni objevovat ve věcech všedních dnů. Sama za sebe musím prohlásit, že jsem se ještě nikde tak nenasmála jako v hospici. Ono to souvisí s tím, že se zde žije opravdu naplno, že je tu čas smát se i čas plakat.

Mám radost z toho, že o práci v litoměřickém hospici se již nyní uchází patnáct zájemců. Neznám je sice ještě všechny osobně, ale o mnohých z nich vím, že to jsou přesně ti praví rozdávající naděje a dobré nálady.

Velice důležité je, aby ten, kdo chce v hospici pracovat, byl smířen s realitou smrti i se svou vlastní smrtelností. Jedině tak totiž může skutečně dobře doprovázet nemocné ke klidné a důstojné smrti. Nezbytnou vlastností je také empatie — schopnost vcítění. Nikdy přesně nemůžeme pochopit co druhý pro-

žívá, je ale důležité se o to stále více pokoušet a lépe tak druhému pomoci. Je potřeba chápat nemocného jako partnera a tak s ním i komunikovat. Zásadně se tedy snažíme vyvarovat direktivního jednání.

Jste-li přesvědčení, že máte ty správné osobnostní předpoklady pro práci v hospici, můžete se uplatnit ve dvou základních profesích. Jako diplomované zdravotní sestry a jako ošetřovatelé. U sester je předpokladem

příslušné vzdělání a pokud možno nástupní praxe. U ošetřovatelského personálu není nutné zdravotnické vzdělání, je možné si ho doplnit až při zaměstnání. Pro obě dvě skupiny se počítá s absolvováním hospicových kurzů v IDVPZ v Brně a se stáží v Červeném Kostelci.

Protože personál hospice by měl být opravdovým týmem, opravdovým společenstvím, bylo by dobré abychom se vzájemně poznali, abychom se sešli a začali to naše společenství budovat a samozřejmě se také trochu teoreticky připravovat. V září bych ráda, aby proběhlo první setkání zájemců o práci v hospici, nebude samozřejmě nijak závazné a proto prosím všechny, kteří by měli zájem, aby se přihlásili na níže uvedené adrese.

Děkuji všem za všechny modlitby a oběti za hospic. Prosím, zahrňte do nich také všechny ty, kteří se o umírající starají, ať už v hospicích nebo jinde. Je to povolání mnohdy vyčerpávající, ale také nesmírně obohacující. Oni nás totiž ti naši umírající učí skutečně plnohodnotně žít.

Kontaktní adresa: Monika Smolková, Stránského 32/1313, 412 01 Litoměřice

Biskupův erb

Před měsícem Vám Zdislava slibovala, že se jejím prostřednictvím budete moci seznámit s verši Jana Lebedy k příchodu biskupa Štěpána Trochty do Litoměřic. Marně ale sháním úplný text, alespoň tedy ten, který tehdejší bohoslovci přednášeli při akademii na prknech Máchova divadla:

*Na hrobech ubitých sklonil své oči a vyprosil vláhu,
hle ruce nehmotně mávají
k pozdravu věnováním slávy —
vedou jej do chrámu: křížem
si odmyká bránu
— i srdce otvírá — žehná, jen
žehná...*

*Kajícím průvodem od hrobu
ubitých bratří
cestami vzkvetlými slzami,
potem a krví —
s pozdravem vzkříšení jde
k svému lidu.*

*Štěpána biskupa přivádí
budoucnost —
chlapecká rodina učňů a
studentů — jaro a mládí.*

*Zde nová rodina. — Hlas jeho
kleriků chtěl by mu říci
že půjde radostně za jeho
rozkvetlou berlou
až do skal udeří, by vytryskly
prameny víry*

*a cestu ukáže
slibuje lásku a obět — svou
práci
chce býti radostí biskupa —
otce,
útěchou, nadějí, korunou slávy,
svatozář rukou a srdcí.*

*Vítán buď velekněz, který se
zalbil Pánu,
nechat se vkoření do svého lidu,
vzdvižen jako kříž nad naším
městem.*

*Pohanský Radobyl stane se
podnoží Kristova trůnu,
prací a obětí promluví jako hlas
ubitých bratří
o věčném zákoně, jenž o Bohu
zpívá:*

*Bez konce láska je.
Vítej nám přislíbe Božím máje.*

Podívejme se za ním do doby, kdy ještě nebyl litoměřickým biskupem. Zbraslavský děkan Václav Šebek vydal „Hlas českého biskupa v době poroby“ a v této nevelké knížce uvedl tři projevy. Ten první byl vyžádán kardinálem Karlem Kašparem pro skautskou schůzi v lednu roku 1939 s názvem Mravní poslání Junáka. Projev z doby opuštěnosti krátce po tom, kdy kdekterý český básník mluvil ve svých verších o čase, kdy hraniční patníky vypadávaly jako mléčné zuby, kdy se obraceli především ke svatému Václavovi, jehož bronzový kuň „se včera v noci třás a kníže kopí potěžkal.“ Tehdy Trochta mluvil na veřejné schůzi: „Nikdy nepoznal náš národ tak hořce, co je hrůza opuštěnosti a zrada falešně předstírané lásky. — Není hanba být v potupě. Je hanbou této potupě vnitřně podlehnout. Jsou neštěstí, jež drtí a ničí na věky, ale jsou neštěstí, jež probouzejí k životu. Proto tu jsme, proto hledáme jednotu ducha a síly a proto se snažíme dát naši mládeži to, co v ní má vytvořit rytíře vůle, srdce a ducha pro budoucí boje a vítězství.“

Jestliže si letos připomínáme již pětadvacáté výročí smrti našeho biskupa, potom by bylo velmi dobře si připomenout, jakým darem pro naši diecézi bylo Štěpána Trochty svým biskupem mít. Čtvrtstoletí od jeho úmrtí by v nás mělo vyvolat touhu znovu si ho přiblížit — a to třeba právě tím, že si připomeneme jeho velikost. Začíst se do textu jeho přednášky, kterou si od něho vyžádal v kritické době předprotektorátní pražský arcibiskup. To by opravdu mohlo být velmi užitečné. Je to přednáška trochtovscky dlouhá, ale také užitečná pro naši současnost a připomínající jeho statečnost, vždyt při její přípravě jistě věděl o nebezpečí, které mu hrozilo po přednesení toho textu na veřejnosti. Nebude snadné vyhledat ten „Hlas českého biskupa v době poroby“, který vyšel v roce 1947 v nákladu pěti tisíc výtisků... Ale zaposlouchat se do tohoto hlasu bude jistě užitečné.

Mgr. Josef Helikar